

здійснення радикальних суспільних перетворень демократичної, правової, соціально орієнтованої держави. У зазначених умовах актуальність питання щодо злагодженого функціонування системи державних службовців, а також визначення їх правового статусу є очевидною. Тому мета статті – дослідити чинний нині правовий статус держслужбовців, що його визначає закон України, а також виявити проблеми кадрового забезпечення служби державних органів і можливі шляхи його вдосконалення.

Правовий статус будь-якої особи – це загальна й комплексна правова категорія, яка містить всі грані й аспекти закріпленого в праві статусу особи, його соціально-юридичні ознаки. Правовий статус державних службовців заслуговує на особливу увагу, адже це особливий вид спеціально визначених і гарантованих державою норм, що характеризують місце державного службовця в суспільстві. Сучасні державні службовці повинні володіти знаннями та практичними навичками організації виконання рішень, координації діяльності різних юридичних і фізичних осіб, які відповідають за реалізацію окремих елементів державних рішень тощо.

Обов'язки посадовців визначають сутність їхньої службової діяльності, права спрямовано на забезпечення належних умов праці, а обмеження вказують на межі необхідної службової поведінки. Зазначено складові елементи правового статусу державних службовців закріплено в законодавстві України та потребують подальших досліджень і врегулювань відповідно до вимог демократичного суспільства.

Рева Д.
НТУ «ХПІ»

ПРОБЛЕМИ СВІТОГЛЯДУ І ВІРОСПОВІДАННЯ В УКРАЇНІ

Як свідчить історія розвитку людства, релігія упродовж багатьох тисячоліть істотно впливає на розвиток прав і свобод людини, держави і правових систем, на формування політичної, правової та релігійної культури населення. Процес формування релігійних вірувань відбувався як за національною ознакою, так і під впливом таких світових релігій, як буддизм, християнство, іслам та ін., поширених у багатьох країнах, зокрема на території України. Усе це викликало необхідність створення відповідних умов щодо правового регулювання та забезпечення прав і

свобод людини у сфері релігійних відносин як на національному, так і на міжнародному рівнях.

У Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність визнано найвищою соціальною цінністю, що цілком відповідає закріпленому праву кожної людини в нашій державі на свободу світогляду й віросповідання (ст. 35), яке включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, безперешкодно відвідувати одноособово чи колективно релігійні культи та ритуальні обряди, вести релігійну діяльність.

За характером відносин держави й церкви, за правовим регулюванням та забезпеченням прав і свобод людини в релігійній сфері сучасну Україна належить до демократичних країн, у яких функціонує багато релігій і вірувань.

Конституційне право на свободу світогляду й віросповідання є складником системи конституційних прав і свобод людини та певною мірою формується як конституційно-правовий інститут, який у широкому розумінні можна розглядати як складник правової системи України в цілому. Проте практичне дотримання прав людини в релігійній сфері, зокрема права людини на свободу світогляду й віросповідання, є однією із глобальних проблем сучасного суспільного розвитку, що потребує вжиття заходів на національному та міжнародному рівнях.

Сучасними проблемами свободи світогляду та віросповідання є: 1) недосконалість чинного законодавства про свободу совісті й релігійні організації; 2) провадження процедури відновлення права релігійних громад на реституцію церковного майна, націоналізованого (конфіскованого) за часів колишнього СРСР; 3) повернення релігійним організаціям культових та інших церковних споруд, які перебувають у державній або комунальній власності; 4) ужиття заходів щодо протидії розпалюванню міжконфесійної ворожнечі; 5) порушення права вірян на альтернативну форму обліку платників податків без застосування ідентифікаційного номера.

Отже, гармонізація національної моделі суспільно-релігійних і державно-церковних відносин із європейськими стандартами потребує якнайшвидшого прийняття Концепції державно-конфесійних відносин в Україні та нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».